

EDITORIAL

Enfrontar-me sol a la natura més rigorosa, m'ha fet avesar primer de tot a prendre jo sol les meves decisions, m'ha ensenyat a mesurar-les amb la meva pròpia cinta mètrica i a pagar sempre jo, com era de justícia, els meus plats trencats. Així doncs, la solitud ha estat per a mi una escola, una condició preuada, de vegades una veritable necessitat. Però mai no s'ha vestit d'angoixa. I precisament gràcies a aquestes premisses he pogut acomplir en cada repte un viatge fascinant dins meu que m'ha permès explorar-me i entendre'm millor a mi mateix i també entendre millor als altres i al món que m'envolta.

El silenci que acompanyava les meves aventures solitàries de vegades m'aclaparaven, perquè és carregat de moltíssims mistèris. Però viure en silenci (i jo ja ho sabia perfectament) equivalia a escoltar-me, a parlar-me, a reflexionar.

Walter Bonatti. Muntanyes d'una vida.

ÍNDEX

Editorial.....	pàg. 1
Informacions.....	pàg. 3
Sortides i Calendari.....	pàg. 4
Escrips dels socis.....	pàg. 6
Fotos.....	pàg. 10

Informacions Informacions Secretaria

LOTERIA DE NADAL

Aquest any el Centre Excursionista Poblet
participa al sorteig de Nadal jugant amb el
nº: **10.732**

Tots aquells que vulgueu loteria passeu pel local
del centre a comprar-ne.
Que la Sort ens torni acompanyar aquest any.

SORTIDES REALITZADES

Maig

6 Caminada per Sant Llorenç del Munt

Assistents: Sergi, Carles i Guillem.

22 i 23 Sortida de muntanya. Planols-Queralbs-Núria

Assistents: Joan Carles, Guillem, Carles i Sergi.

Juny

6 Caminada popular Rupid - Pruit

Assistents: Mònica, Carles, Esther,, Guillem, Pepo i Sergi

Juliol

18 Sortida muntanya Montcau-La Mola

Assistents: Joan Carles i Sergi

Setembre

31 d'agost 1 i 2 de setembre.Sortida alta muntanya al Mont Perdut

Assistents: Joan Carles i Sergi

Sortejant la tempesta.

El passat dia 31 d'agost en Sergi i jo vam sortir de Barcelona en direcció la Vall d'Ordesa, amb la intenció de fer el cim del Mont Perdut (3355 m), tot i que la previsió meteorològica ens anunciava els pitjors auguris: tempesta tots els dies de la setmana!!!. Ja, durant el viatge amb cotxe, ens va ploure gran part del camí.

Un cop a Torla va sortir el sol, tot i que des del bar on vam dinar es podia veure la negror del cel, justament cap a on ens havíem de dirigir tot seguit.

Com bons muntanyencs amb un gran esperit d'aventura i sacrifici, vam fer cas omís del que el cel anunciava i vam començar el nostre camí direcció el refugi de Góriz. A mida que avançàvem, anàvem sentint com aquella negror ens advertia en forma de trons i llampecs que el millor que podíem fer era donar mitja volta, i demà serà un altre dia. Al igual que la gent que venia pel mateix camí en sentit contrari, tots xops:

- "A donde vais?
- A Góriz.
- Uf, pero si a menos de cinco minutos estan cayendo "chuzos de punta" (que en català modern vol dir que plou molt fort).
- A si? Pues no sé, seguiremos un poco más y ya veremos.

Després d'això vam seguir el nostre camí i vam començar a entendre perquè ens miraven amb cara rara, la gent que es creuava amb nosaltres; seria potser per adreçar-nos cap a un lloc on estava caient una de la os..ia?

Però com aquell qui no vol, vam anar fent camí en la mateixa direcció que la tempesta, el que va fer que, a excepció de quatre gotetes mal contades, que gaire bé no ens mulléssim. I així vam arribar al Circ de Soaso on els núvols es van obrir i ens van deixar contemplar el nostre objectiu; el Mont Perdut.

Vam fer unes fotos aprofitant que el Sergi, que és un noi molt previsor, duia la camera guardada a la butxaca interior del seu gore-tex, doncs si l'hagués dut a la motxilla li hagués fet molta mandra treure-la, tal com va dir, ai! ara no recordo.

I sense més contratemps vam anar tirant fins arribar al refugi on ens van rebre amb els braços oberts i el menjador ple de gent, cosa que va fer que ens haguéssim d'esperar al segon torn per sopar. Amb la gana que dúiem!

Continuarà.....

Joan Carles Soler

MARHABA

Toubkal - 4167mts.

L'ascensió al cim més alt de la serralada de l'Atlas, al Marroc, formava part d'un viatge d'aventura, que vaig fer durant el mes d'agost d'aquest estiu amb Marhaba viatges a la carta, per cert marhaba vol dir benvinguts. I així us dono la benvinguda per conduir-vos a la lectura del meu article.

El viatge es desenvolupava entre les Kasbahs, grans edificacions fetes en els diferents pobles del Marroc quan aquest encara era una colònia francesa on hi vivien els cabdills del poble amb el seu harem.

Pistes fetes en 4 x 4, que ens deixaven entre veure els berebers nòmades de les muntanyes amb els seus ramats de bous i les seves haines on hi dormen i uns paisatges que no s'oblidaran mai, impressionant!!!. Els palmerars que donen la vida a la gran majoria de famílies, perquè és on hi ha les plantacions de subsistència i en els quals tenen perfectament organitzat i distribuït l'espai per cada família, els seus sistemes de regadiu i els pous que semblen ben bé els que nosaltres posem al pessebre per Nadal. D'apassionant desert amb les seves nits al ras sota les estelles i la lluna i la fantàstica sortida del sol des de les 5 del matí fins les 7h, entre duna i duna vas veient els seus rajos i l'esfera gegant il·luminada que va pujant. Allà tot es mitifica, tot sembla més gran del que és.

Un cop viscut tot això al vuitè dia del viatge el grup es va separar, uns quants ja tornaven, els altres anaven cap a la zona de la costa i els altres

vam anar cap a les muntanyes, ens dirigíem cap a Imlil, l'últim poble on es pot accedir amb vehicle a la zona del Toubkal on vam dormir en una gite d'etape, l'endemà per fi podria contemplar la muntanya més alta de la serralada de l'Atlas.

Per a mi el viatge tenia sentit per aquest fet, per poder gaudir de la pujada i de les vistes que la muntanya m'oferiria des de dalt. Estava impacient feia molts anys que ho esperava. La nit anterior, com sempre que es puja un pic, miràvem els mapes, parlàvem amb el guies de la gite d'etape per saber la ruta i el camí a seguir, ens preocupàvem pel temps, la meteorologia era important perquè si no feia bo no teníem més opció per

poder pujar i la resignació a dir que no quan el tens allà al davant podia ser molt dur, i no podíem esperar més dies ja que no viatjàvem pel nostre conte, era un viatge organitzat i això implicava un neguit

intern que a poc a poc es va anar asserenant perquè ens van assegurar de que faria bon temps els dos dies que havíem de ser a dalt. L'endemà ens esperaven 5 hores de camí fins al refugi.

Efectivament es va llevar el dia radiant amb molt de sol, sense núvols, crema de protecció solar extrem a tope, el barret i vam enfilel el camí. A poc a poc el poble d'Imlil va anar quedant enrere i cada cop es veia més i més petit i més a baix, fins que al final el vam perdre de vista i davant nostra es veien les muntanyes i el colls que havíem d'anar passant.

A la meitat del camí, i això sí que em va sorprendre, hi havia un bar. Però un bar amb terrassa a fora, para-sols, taules i cadires. On com no ens vam prendre el té amb menta de rigor, tot i el calor i la suada, però

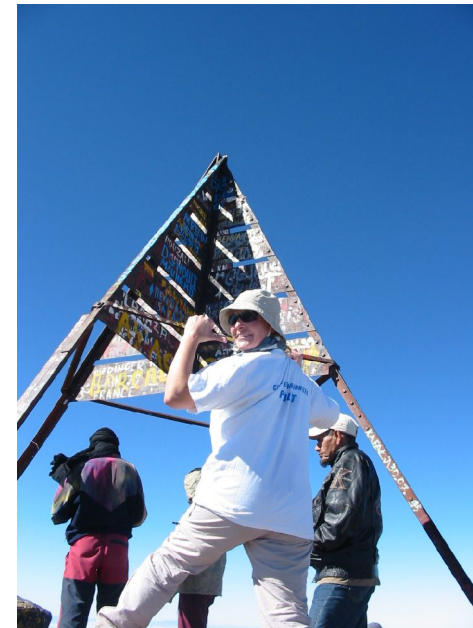
és bestial com et fa passar la set i la calor, realment qui ho diria però és un bon remei.

Vam seguir endavant, però no havíem menjar res ni un sol ganyip, i això es va notar en aquesta segona part, el cos se'n va ressentir però suposo que les ganes de pujar i la curiositat per veure, per saber com era tot el que allà dalt hi havia i això m'empenyia. Vam anar fent petites aturades per veure aigua, feia molta calor.... per fi el refugi. Tant el nostre com el de les mules, impressionant quin tros de refugi.... però nosaltres anàvem en tendes.. el fred

a la nit es va deixar notar i molt.... forros polars, anorac, guants, bragues.... com aquí a l'hivern, és un canvi de temperatura bestial del dia a la nit.

Ens van preparar el dina i el sopar els guies que venien amb nosaltres, també van pujar amb el nostre grup dos nois de Galícia i vam compartir amb ells la vetllada.

L'endemà ens havíem de llevar a les 5h del matí, el refugi es troba a uns 3.200 mts aproximadament, i ens esperaven unes tres hores de pujada. Aquesta era heavy, molt heavy. Havíem estat mirant a la gent com

pujava i baixava el dia anterior i de ho ni do. No era moco de pavo...

Era negra nit encara quan va sonar el despertador, un esmorzar lleuger i cap a munt, amb la calma que la pujada és seria.

El ritme del guia és lleugeret, però jo al meu rotllo no em vull fatigar, vull arribar a dalt i sé que ho puc fer, però al meu ritme, "sin prisas però sin pausa". La primera pujada és d'aquelles que fas un pas endavant i dos enrere perquè patina, després la pujada s'intensifica perquè son roques grosses que has

d'anar pujant fins hi tot amb l'ajut de les mans i després un altre cop

aquell tipus de sorra amb pedretes que fas un pas endavant i dos enrere. Un cop passats els dos colls ja arribes a un dels llocs més privilegiats on veus la resta de muntanyes sota teu, amb aquell mar de núvols sota els peus, tu et trobes per sobre de tot això i les poques muntanyes que veus al teu voltat semblen folrades de vellut marró, la llum del sol fa aquest efecte òptic. Preciós, davant nostre i fent forma de C es veu el triangle que hi ha dalt del cim. Queda la grimpada i vorejar la muntanya per dalt, com he dit abans en forma de lletra C i ja hi serem el que passa és que encara s'ha de pujar i sembla que no costa respirar, millor anar tranquil·lament i arribar... el dia és esplèndid.

Sí, ja i som, tothom espera que hi posi el peu i quan ho faig l'alegria és immensa, hi ha alguna cosa dins meu que em fa sentir viva, tothom ens cridem i ens abracem de l'alegria, de l'esforç acumulat que en fa esclatar en crits i abraçades, fotos i més fos. Però la primera aquí la podeu veure amb la samarreta del centre excursionista que me la vaig posar per l'ocasió i que duia sota de la de màniga llarga. I vaig fer com els futbolistes quan marquen gol i ensenyen la que porten a sota.

Després de la sessió fotogràfica un esmorzar dalt el cim i ha abrigar-se que fa fred en màniga curta. I cap a baix que avui em de torna cap el poble i després de les tres hores de pujada encara queden 6h per arribar amb la resta dels companys que s'ha quedat a Imilil...

Vam arribar a la gite d'etape contents però amb agulletes, moltes perquè la baixada casca i molt. Tant era així que vaig proposa-li a la meua companya de viatge que en comptes de quedar-nos els dos dies que restaven fent el trekking anéssim a la zona de la costa a veure la resta de companys i així veuríem una part del país que no havíem vist, ella encantada i el més fort es que la resta de companys en total vuit es van apuntar a la proposta així és que ja veus al guia buscant allotjament a Essaoira per a 10 persones, però el fantàstic Josep Maria ho va aconseguir i cap allà que vam anar. Per veure i contemplar una cosa que no estava prevista i que ens va enamorar del tot del Marroc les fabuloses postes de sol de l'oceà Atlàntic, plenes de colors, núvols, i gavines.....

Realment fantàstic i brutal, si podeu no us ho perdeu.

Son paisatges diversos i entranyables que us quedaran gravats a la memòria per sempre.

Mònica Armengol i Montoya.

Camí de Sant Jaume III Etapa 14-6-2003 Jorba-Cervera 30 Km

Arribem a les 7 del matí, després de coordinar els cotxer per a la tornada, sortim els sis "caminaires" de davant del Bar de la "Gallega" (aquesta vegada es tancat). Comencem el que serà el primer calvari del camí, de moment anem molt frescos. Comencem la pujada a la Panadella per la carretera pura i dura, les obres de l'autovia fa mesos que duren i el "camí" s'ha de fer pel mig del ferm i del "fum" dels molts camions que hi transiten, i que passen just a un metro de la vorera, és un suplici molt llarg. Amb molt ull, arribem a dalt del Coll de la Panadella, esmorzem a l'ombra d'una petita placeta davant de l'Hotel Bayona. Aquí recuperem forces..

després seguim per un camí carreter molt més pintoresc i sense cap cotxe, entrem la vall del riu Ondara i ens duu directament al petit poble de Pallerols Aquí fem una aturada per visitar l'església del segle XII i admirem la imatge de Sant Jaume Apòstol, una veritable obra d'art, i la primera que veiem des de Montcada. La Teresa que te cura d'ensenyar-la, aquest dia ha sortit amb la seva família, però una veïna molt amable ens obre la porta del petit temple restaurat per gent del mateix poble de Pallerols. Gaudim una força estona de la visita i després sortim pel camí cap a Sant Antoni, Hostalets, Sant Pere del Arquells, on es troba una bonica font en forma de capella.

Son uns dies de fortes temperatures gens normals per un mes de Juny, el cansament es nota fins arribar a Cervera. Tot pujant pels carrers, arribem al col·legi de la Sagrada Família, on la Germana Irene. Després de segellar les credencials ens ensenya les cambres individuals on passarem la nit.

Després anirem a dinar un bon àpat al restaurant de la plaça, a la tarda, fer logística de vehicles i tot just després de sopar un bon entrepà, el menjador del col·legi a les 22h ens retirem a descansar (és un dir). Passem una de les nits més caloroses de l'any.

Camí de Sant Jaume IV Etapa

16-6-2003 Cervera-Castellnou de Seana 28,2 Km

Després de la experiència de les altes temperatures, decidim emprendre el camí a les 5:30h. Del matí, la germana Irene ens obre la porta i amb un somriure ens acomiada. Amb la frescor del matí comencem la nostra etapa. Als 8 Km passem pel poble de Taladell. Justament és el poble on va néixer la Maria. Ens comenta coses de la seva família i el Ramon, el seu home, explica que els avis portaven pedres d'aquesta terra per les obres de l'arquitecte Antoni Gaudí a Barcelona (durant aquesta caminada ens acompanyen molts conills pel camí).

Esmorzem a la ciutat de Tàrrrega. Tots els cafès estan tancats, són les 8 del matí i decidim fer-ho a la sortida de la població. A la Mª Àngels li ha sortit una al·lèrgia als turmells que li dura del dia anterior i decidim que ella ho deixi quan portem 10,5Km. Però és capaç d'arribar al poble de Vilagrassa quan portava 15 Km. Caminant, fem un enllaç i l'acompanyo amb vehicle fins al fi de l'etapa a Castellnou. Jo torno caminant marxa en rera per trobar al grup a la meitat del camí d'Anglesola. És un paisatge molt planer. Estem a l'Urgell i a les 12h ja hem arribat a Castellnou de la Seana, la Mª Àngels ens espera per beure una bona cervesa al Cafè Modern on ens segellem les credencials.

Toni Tolra

Vall d'Ordesa: cua de Caball

Refugi de Góriz, 2200 mts

Cim del Mont Perdut, 3355 mts